

בית המשפט המחוזי בירושלים
בון ב אונטאי' פטייסרי ואה'
ת"צ 16-01-36469
סוכני: הובענו יציגו לפ' תק לוגוטט הצבען
תאריך פזהה: 19 נובמבר 2016
רמת חישון: סתמי לאירוע

**בבית משפט המזרחי
ירושלים**

אושרי כהן ת.ג. 205456940
ע"י ב"כ עוה"ד יש זילברברג ואו לירן דדו
מרח' מגדל הלבנון 38, מודיעין
טל': 077-4704615 ; פקס: 073-7422221

התובע:

- גגד -

1. אונטאי' פטייסרי בע"מ, ח.פ 540216934

2. בוטיק פטייסרי בע"מ, ח.פ 540216876
שתייהן מרת' חשתת 13 חולון

הנתבעות:

סכום הותבעה האישית: 56 ₪ (קרו).

כתב תביעה - תובענה ייצוגית

התובע מתכבד בזאת להגיש לבית המשפט הנכבד תובענה זו כנגד הנתבעות, אונטאי' פטייסרי בע"מ ובוטיק פטייסרי בע"מ (להלן: "הנתבעות") בהתאם להוראות חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו - 2006 (להלן: "חוק התובענות הייצוגיות").

ואלו נימוקי התביעה

א. פתח דבר

1. תביעה זו עניינה בחקלת הנتابעות לשות דין לעצמן שעה שהחליטה להפר את התקנות בריאות הציבור (מזון) (סימון תזונתי), התשנ"ג-1993 ואות צו הגנת הצדקן (סימון ואיזה של מזורי מזון) התשנ"ט-1998 ולא פרט על אריזות המוצרים אותן חן מוכרות (להלן: "המוצריס") את המידע הנדרש, וזאת בגין חובה המולת עליהם מכח הדין.

2. מידע זה, כפי שיפורט בהרבה להלן, כולל את פירות חסימון התזונתי של המוצרים, הריכבים מהם הם עשויים, שם היצרן ופרטיו, ארכ' הייצור, משקל המוצר, מידע באשר לכשרותם, מועד הייצור ועוד.

3. יובהר כי התנהלותן של הנتابעות, אינה עולה בקנה אחד עם חובתן מכח הדין ועם חובה המוסרית כלפי קוחותיהן. הדרך היחידה לדבר>About את התופעה המתווארת לעיל, היא לאשר-cond הנتابעות תביעה ייצוגית זו וזאת על מנת לאכוף את הדין ולהרטיע את הנتابעות ודומיהן מהחפר אותן.

ב. הצדדים

4. התובע הינו אזרח, תושב ירושלים, אשר רוכש מפעם לפעם מוצרים מאפה. יובהר כבר בעת כי התובע הוא "צרכי" כהגדרתו בחוק הגנת הצדקן, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הצרכן").

5. הנتابעת 1 הנה קומיטוריה המייצרת עוגות, עוגיות ומאפים באופן מסחרי, בין היתר עברו חניות הנتابעת 2.

.6. הנتابעת 2 הנה רשות חניות בשם "בוטיק סטראל", המוכרת עוגות, עוגיות ומאפים, המיוצרם באמצעות הנتابעת 2, אותה היא מכנה "מאפיית הבית" שלה באתר המרשחת שלה.

.7. הנتابעת שתיהן מהוות "עוסק" כהגדתו בחוק הגנת הצרכן.

ג. הרקע העובדי

.8. התובע רוכש מעט לעת מוצרי קונדיטוריה שונים עברו ועובד בני משפחתו. ביום 15/12/23 ביקר התובע באחת מהניות רשות "בוטיק סטראל" במחנה יהודה בירושלים, ורכש עוגת שמרים וחבית עוגיות מקרון בהם בישק לכבד את אורהו, כולל כולה של 72 ש"ח.

חשבוניות הרכישה וצלום המוצרים שרכש מצ"ב בנספח א'.

.9. לקרהת סיום הארוחה אשר ערך באותו הערב, הגיע התובע את המוצרים שרכש לאורהו, אשר הביעו את שביעת רצונם מן המוצרים היוקרתיים. אלא, שכאשר ביקשו חלק מארוחתי לבדוק את רכיביהם על מנת לוודא שאין כלולים דבר מה אשר עלול להזיק לבリアותם או אף לגרור תגבות אלרגיות אליהם, נוכחו לגלות כי פרטיהם אלו כלל לא צוינו על אריזות המוצרים. משכך, נאלצו חלקם לוותר על אכילתם.

.10. התובע חש מבוכה רבה מכך, והתמלא ברغשות תסכול וכעס על שהנתבעה לא הציגו בפניו את הפרטים האמורים, ופגמו בחווית הארוחה אשר תכנן, תוך שנגרמו לו נזקים ממוניים ובلتוי ממוניים.

.11. יzion כי לסתימון רכבי חמוץ והערכיהם התזונתיים חשיבות רבה, בין היתר למינעות מחלות התלויות בתזונה, הפחתת צריכת שומנים וסוכרים, חשש מאכילת מזונות אשר לרךן קיימת תגובה אלרגית אליהם, הימנענות מצריכת צבעי מאכל וחומרים מזיקים אחרים, ידוע הרצן אודות כשרות חמוץ ועוד. לא בכדי מחיבות הוראות הדין את סימון הרכיבים והערכיהם התזונתיים על גבי מוצרים ארויזים, כמו גם את שם היצרן וכתובתו, ארץ הייצור, משקל המוצר, תוקפו לשימוש, ועוד.

.12. כבר למחזרת הימים, פנה התובע לייעוץ משפטני בנושא. על מנת להיווכח שאין מדובר בתקלת נקודתית, ערך בא כח התובע בדיקות בסביבים נספחים של הנتابעת 2 ברוחב שנינקן וברוחב פלישמן בתל אביב. בבדיקה זו, נמצא בא נוחו כי לא זו בלבד שהפרטים המוחיבים על פי דין אינם מפורטים על מרבית מאריזות המוצרים אותן משוקחות הנتابעת, אלא שנציגי הנتابעת אף כלל אינם יודעים לספק את המידע הנדרש לצרכן אף בעלפה.

כך למשל, כאשר נשאלת נציגת הנتابעת 2 ממה עשוי המוצר, אילו רכיבים יש בו, מה משקלו ומה ההבדל בין האריזה הקטנה ובין האריזה הגדולה של המוצר מאותו הסוג, לא קיבל לכך תשובה מספקות ממנה.

.13. וכן, צרכן התובע לרוכש את המוצרים מעת הנتابעת, כלל אינו יכול לדעת מה הרכיבים מהם הם עשויים, את מועד ייצורם, את כשרותם, את משקלם, את ערכיהם התזונתיים ואת היצרן וכתובתו. באופן זה, מנע מהרצן מידע מהותני, החוחיב בפרט על פי דין, ואשר העדרו עשוי במידה רבה להשפיע על בריאות הרצן, על הנטהו מצריכת המוצר, להטעות אותו ולגרום לו למצב כובב, וגורם לו נזק כספי שעה שף אותו יכול לחושות בין משקל המאפיינים המוצעים לו בגדים ובמחירים שונים.

צלום המוצרים נערך חסימו בנסיבות שנבדקו מצ"ב בנספח ב'.

תמלול השיחה שנערכה בין בא כת התובע ובין נציגת הנتابעת 2 בחנות "בוטיק סנטורל"
ברחוב שינקין בתל אביב וכן חשבוניות רכישת עוגה מאותו המועד מצ"ב נספח ג'.

.14. וידגש כי לאחר שהוחר לתובע באום חד משמעי כי אין מדובר בטיעות נקודתית של הנتابעת, אלא בחתנותות רחבה, פנה התובע לנتابעות בפניה מוקדמת באמצעות כוחו, ע"ז לירך הדין, וזאת על מנת לאפשר לנتابעת לתקן את הפרות הדין. התובע הציע לנتابעות לגיבש הסכם בין הצדדים שיביא לתיקון העתיד ולפיזיו בגין העבר.

העתק פניות התובע מצ"ב נספח ד'.

.15. לעניין זה נDIGSH כי למורת שഫטייה העדכנית שניתנת דבר יום ביוםם בבתי המשפט היא חדה וברורה ואינה מחייבת פניה מוקדמת לוגפים מסחריים (כך למשל ולצורך הדוגמא בלבד, בשנים האחרונות (ובחוודים האחרוניים) ניתנו פסקי הדין הבאים שדרשו את הטענה: ת"ץ-13-24703-08-בירמן נ' סובייח נחילה ובניין בעמ' (28.5.14) (פורסם בנבזה); ת"ץ-38194-07-10-ספר נ' פלאפון (15.9.11) (פורסם בנבזה); ועוד ועוד) לא נחפו התובע לרוץ ולהגיש טענה אלא פנה לנتابעות, לפחות מshortה הדין, על מנת לאפשר להן לתקן את השעון תיקון ולהטוך זמן שיפוטי יקר, שהרי אין ספק כי הנتابעות פועלות שלא כדין.

.16. אלא מי, שהнатבעות השיבו למכתבו של התובע ללא כל התייחסות עניינית מלבד ניסיון ציני, להכפיל את התובע ועל ידי כך לרופת את ידיו. במסגרת מכתב התשובה של הנتابעת, הסבירו האחראות כי "המודברים שרכש התובע אינם מזון או רוז מרוש שבדרכו בחיקוקים הרלוונטיים". אמרו ולא פרטו. על מה מסתמכות הנتابעת? לנتابעת הפתرونים.

העתק תשובה הנتابעת מצ"ב נספח ה'.

.17. לעניין אחרון זה, חשוב להזכיר כי המודברים מושא התביעה דן (ובכללי), אינם נאים במקומות הרכישת, אלא בפועל של הנتابעת וכי בימין לדביהן של הנتابעת, אין כל פטור בדיון מסימונו המודברים.

.18. נוסף להתייחסות הלאקונית והקצרה, האשימו הנتابעת את התובע בכך שהוא איuo מחזיק בעילת תביעה אוטנטית. מדו"ע (1) כי תמלול השיחה שצורף למכתב בא כוחו נשא את התאריך 22.12.15 שהינו תאריך מוקדם ביומיים מהתאריך בו בוצעו רכישות המודברים ע"י התובע (2) כי התובע יום תביעות מסוים שagini בעת האחורה מספר בודד של מובנות יציגות, בשלי הדברים, בחצי פה ובשפה רפה, הסבירו הנتابעת שבימים אלו הן מצויות בסיום הлик ממושך לסיומו של המודברים וזאת אף שלא מוטלת עליהם, לדין, החובה לעשות כן.

.19. נתיחס כבר לעת לאמר במחבת זה. לגבי הטענה הראשונה – אכן במסמך התמלול צוין כי הקלחת השיחה היא מtarיך-ה-22.12.15 ולא מtarיך-ה-15.12.24. עקב טעות טכנית בלבד. ניתן למלמד על טעות זו, הן מוקדם הקלחת השיחה שנשלחה לנتابעת והן מחשבונות הרכישת שצורפה ממועד הקלחת השיחה ומושך ברור שאין בסיס עובדתי לטענה חיל.

.20. לגבי הטענה השנייה – ברוי כי מלבד ניסיון ציני לרופת את ידיו של התובע, אין בה דבר. לעניין ההליכים יDIGSH כי אלו הוגשחו חודשים ובטים קודם בעניינים אחרים לחוטין כגון הפטת סעיף 30 לחוק התקשרות (חוק הספאם) והפרת החוק לטיפול סיבתי בצד אקטורי וסוללות. האם תגש תביעות בודדות אלו עיי התובע, צרך שעומד על זכויותיו, יכול להוכיח לנتابעת הגנה בגין הפטת הדין? נראה שהתשובה על כך ברורה. אויה לה לנتابעת שאלו הן טענות ההגנה שלה.

21. התובע הנזק קרן אשר עומד על זכויותיו (וטוב שכך) אשר נפגע מהתנהלותו הנכונות ומשכך פנה ליעוץ משפטי. ברור לכל שמוסד והונבענות הייצוגית לא היה קיים ללא היו צרכנים שעורקרים על בתיותיהם.

לענין זה, ראוי לצלט את דבריו של בית המשפט העליון במסגרת הליך עא 8037/06 שי בראזלי נ' פרינטו (דצ' 1987) פ"מ (פורסם בבב):

מן המקובל עליה כי המשפט קהילתי עד לטענות מהסוג שנשמע מפי ההנחות הבונתיות כמו בא-כוחם של המערערדים. אך, אלא, שלא זו בלבד שהמשפט לא ראה מקום לקבע כי יוזס ההליך הייצוגי על-ידי עורך הדין המייצג, ממשניities של רצון להפיק רוחו איש, גורע מסכוםיה של התביעה לאישור החותובנה בייצוגית להתקבל, אלא שהוא אף יכול בטענה המיציג ובבאות-בורחו מעין יזמים המבוצעים איפה פרטיה של כפויהם של כל חבריו הקבוצה, באמצעות בית המשפט – עיין: גיא הלפטק "תאוריית לכללית בבדור התעלמות התרבותית של מכשדי התרבות היצוגית באמצעות אכיפתו בדין החקלאי", משפט עסקיים ג' (2005), והוא גם דברי ברי, השוטף", דוד צונצון, בע"א 18381/07 פקיד שומר גוש דין (12.8.2012) על אידות תפקדו של הtribunal המיציג צויפותו להפק רוח מהליך ייצוגי (והאסמכתאות שהוא מוציאר), שסבירם כד:

"אם כן, כיצד ניתן לאפיין את תפקידו של התובע המיציג? שבועני הדריך התובה ביחס לעשות זו יהא בכינוי התובע המיציג מעין יום (quasi promoter); התובע המיציג "מניע" את התביעה – מוציא אותה לדרכה, מקדמתה, וזאת במטרה להטיב את נזקו ון לזרות בגמל עבורי פועלו [ראו אצל טלסט במאמריו הניל', בו הוא מכנה את התובע המיציג "יזם". כמו כן, רואו והשו לרוח הדברים בע"ר 262/86 רות נ' Deak and Co. Inc פ"ד מהה (2) 353 (1991).

מעניין להעיר כי בדינום בחיקקת החוק כינו חברי הכנסת את הלין התובנה הייצוגית הלא "מעין יומי", אך ציינו כי עורך הדין היו הינם העיקריים. רואו: אלון קלמנט "��ומס מנוחות לפרשנות חוק התובנות הייצוגיות, התשל"ג-2006" הפוך ליט 131, 157 (ובפרט בהערת שולדים 100).

[...]

במהלט אפשר לומר כי התובע המיציג הוא שבחר לחתה על עצמו את התפקיד ולקדם עבורה עצמו ובורו שאור חבירו הקבוצה את התובענה על כל המשמע מכך – כאשר ברקע ניצבת האפשרות (אשר בעקבותיה קמה היצפיה הלגיטימית) לעשות יותר ככל דומות הוגמל האמור (ראו: קלמנס "קווים מונחים", עמ' 149, המציגו כי: "הרצין עושים יותר מאשר דוחה באמצעות התובענה הייצוגית הוא מהותו ועיקרו של מכשורי זה"). אכן, במקרים רבים "האנטרכט האישי" של התובע המיציג הוא שמניע את גלגול התובענה הייצוגית, ובעלדיו היא לא הותה מושגת (ראו: זיגבליט, עמ' 18).

והשוו: חמיה בן נון, טל חבקין, אשר גורסים במאמרם: "היש להטיל על תבעוג נטל לפנותו לתובע לפני הגשת בקשה לאישור תובענה כיינוגיות?" (צפוי להתפרקם בעלי משפט יב' (התשע"ד)). כי בהתחשב בכך שעורכי הדין מחזיקים במידע ובמ商量ות, הם אלה שדריך כלל יומאים ליליכם ייצוגיים ומוטוים אתיהם, שפנ' הם, ולא התובע המציג, הם בעלי האינטרס העיקרי לנצל את התובענית היינוגית לתכלויות המשרתות הן את הרשות הרכובה והן את חברה ברכללה.

יתורה מכך – לא זו בלבד שההמחוקק (או בית משפט זה, כאמור) הכיר בפועלות של התבע המחייב וב-הכוונה המ意義ג בגדרו התובנה היינוכית במוערבים בمعنى פעילות יומתית, אלא שהחוק אף הסיט את יקו מרשת המים' בחינתם גם הלב של התבע המחייב וב-מהו, משלב הגשת התביעה לאישון התובנה היינוכית – לשלב של ניהול התובנה.

[...]

הנה כי כן, לגישתי, אין מקום לדוחות בקשה לאישורה של תובענה "ייצוגית רואיה, דהיינו: מנוססת-עליה ושותקיתים לבביה כל התנאים הנדרשים על פי החוק – ולפוגע אגב כך בזכויותיהם של חברי הקבוצה הניתנת וביסוקיהם לקבל טבתה הנאה מכיהה אפרשית בתובענה, ואך בנסיבות החברתיות שההליך הייצוגי נועד להשי – כל חברה הקבוצה כי קיים ישור סביר להניח שעוניינט של כלל חברי הקבוצה יוৎ וינהל בדרך הלמת ובטוט לב. וזאת גם אם המנע להגשת תובענה והモטיבציה להגשה אותה ולשאת בנטול (הרוב, בדרך כלל) הכרוך בכך נועצים בתקופה להשיג רווח אישי לתובע הייצוגי ולעורך דין בسقو של יוס.

ונכו התמקדו של המחוקק בדרישת תום הלב ביצוג ובניהולה של תובענה, ולא בהגשתה, הרוי שמניעו האישיים של עורך הדין (או של התובע) בהגשת תובענה הייצוגית, אינם צרכיטים איפוא להכריע את גROL הבקשה לאישור תובענה ביצוגית לשפט – כל עוד אין בהם כדי להעיד על כך שעוניינט של חברי הקבוצה לא יוציאו ונוהל דרך הלמת ובטוט לב וכל עוד הם בעליים בקנה אחד עם האינטרסים של חברי הקבוצה. מננוון תובענה הייצוגית מבוסס על רשותה האינטנסיבית של עורך הדין (ושל התובע) למסרה הצבאות. הרעיון לקבל שכר טריחה, או גמול באמצעות תובענה הוא ממוחתו ועיקרו של מושך זה. לפיכך הגשת תובענה מנוניינט של עשיית רוחות, אין בה כשלעצמה כדי להיעיד על חסר תום לבו של עורך דין המציג (ראו: קלמנט קווים מהנים, 150-148; וכן: ישיל לוי, תביעה ייצוגית לפני חוק נירות ערך, הפרקליט מב (תשנ"ז); דויטש, 465, 471 (1996); גיל לוטן, איל רז, תובענות ייצוגית, בר' א', 131 (2004) 327).

מהאמור עד כאן ולאור ההפרה בלגיטימיות של היהות תובענה הייצוגית מעין "מיזים עסקי משותף" לוגבע המציג לעורך הדין המציג, נובע עוז, לגישתי, כי במקרים מסוימים גם עוללה של עורך דין המציג לאיתורם של נפגעים בפועל לצורך הגשת תובענה הייצוגית – אין בה, בהכרח, כדי להכשיל מניה ובה את הבקשה לאישור תובענה הייצוגית. זו גם העדשה העולה מהפסקה באלה"ב, הרואה בפועל של עורך דין, שתכליתה היא לשכנע נפגע לטעש בתובע ייצוגי, רק עניין אני – הועל לשמש ונושא לדיןו משמעתי נגד עורך דין, אם הוא עשה בעורה בוטה ופוגעתו, אך לא עניין שדי בו לאין את כוורתה של תובענה להתברר כייצוגית.

עיינו: Alba Conte, Herbert Newberg, Newberg on Class Actions, 15 (4th ed. 2002); Williams v. Balcor Pension Investors, 150 F.R. D. 109, 118 (N.D. Ill.1993); Halverson v. Convenient Food Mart, Inc. 458 F.2d 927 (1972); Culver v. City of Milwaukee 277 F.3d 908 (2002); Creative Montessori Learning Centers v. Ashford Gear LLC 662 F.3d 913 (2011); Reliable Money Order, Inc. v. McKnight Sale Co., 704 F.3d 489 (2013). גישה זו ראוי שתתיקט, לדעתו, גם במוחותינו.

אם כן, עיננו הרואות כי גם הטענה הראשונה וגם הטענה השנייה, הין טענות שתוב הינה אלמלא נטענו כшибועות הנتابעות היטב כי הן הפרו את הדין. אשר לניסוק של הנتابעות לחמקן מניהול ההליך, בטענה כי הן שוקדות בימים אלו על סימון מוצrichtן, הרי שמדובר במקרה ולא יותר מאשר הוואת בעל דין. הרודה אשר הבחירה של תובענה דין לירוזו ההליך ולפצוי חברי הקבוצה.

.23. בנסיבות דין, ולנוכח סיורובן של הנتابעות להכיר בהפרת הדין ולפצויו את חברי הקבוצה, לא נותרה בידי תובע כל ברירה זלוט פניה לבית המשפט חביב וואת על מנת להזכיר את התנהלותן של הנتابעות.

למען שלמות התמונה, נציין כי על גבי חלק מרарיות המוצרים אותן משוקות הנטבעות, דוגמאות צנוגנות ממוחדים וחלק מן העוגיות הנמכרות אצלם, מוצגות מדבקות הכלולות את סימונו התזונתי שלן. ואולם, קיים שפק אם הן עומדות בהוראות הדין, שעה שהן מפורחות בעבש שחור, על גבי אריזה שחורה, באופן אשר כמעט איננו אפשר לקרוא אותן וכן את הוראות הסימון בתקן הקובעות כי הסימון יהיה בולט לעין וצבעו ויהה שונה באופן משמעוני מצבע הרקע. ובכל מקרה, אין הדבר מחייב פטור מסימון יתר המוצרים הארזים אותן משוקות הנטבעות, להיפך, הדבר מעיד לפחות עדים כי הנטבעות עצמן יודעת כי טענותיה אין נוכחות בכל הנוגע למוצרים הנוטרים שלא סומנו.

.25

ד. עיליות התביעה

הפרת תקנות בריאות הציבור (מזון) (סימון תזונתי), התשנ"ג-1993

האיסור על ייצור, יבוא ושיווק מוצרים ללא סימון תזונתי, מפורט בסעיף 2 לתקנות בריאות הציבור (מזון) (סימון תזונתי), התשנ"ג-1993. בין היתר, חל איסור זה, גם על עוגות, עוגיות ומאפיים ארזים, מסווג זה אשר מייצרות ואו משוקות הנטבעות.

2. (א) לא ייצור אדם מזון ארוזו מראש, לא "יבוא, לא ישוקו, לא יאחסנו ולא יציגו למכירה אלא אם כן הוא מסומן בסימון תזונתי בהתאם לתקנות אלה (להלן - סימון תזונתי).

(ב) על אף האמור בתקנת משנה (א), אין חובת סימון תזונתי של מוצרי מזון כמפורט להלן:

(1) מים ומים מוגזים;

(2) תבלין;

(3) קפה;

(4) תה;

(5) חליטה להכנת משקה;

(6) שמרי;

(7) אבקת אפיה;

(8) ממתיק כהגדתו בתקנות בריאות הציבור (מזון) (מזון דיאטתי ומטמתקים), תשנ"ג-1987;

(9) חמצית מאכל וצבע מאכל;

(10) חומר גלם לייצור מזון בתעשייה.

(א) המנהל רשאי, במקרים מסוימים, לפטור מזון או סוג מזון מהוראות תקנת משנה (א) אם נמצא לגבי המזון או סוג המזון כי קיים אחד מآلלה:

(1) הסימון התזונתי של כל פרטיה הסימון יהיה אפס;

(2) באופן השימוש המקובל, הערך התזונתי של כל פרטיה הסימון הוא אפס.

על פי תקנה 5 לתקנות בריאות הציבור (מזון) (סימון תזונתי) על סימון המוצר להופיע במקומות בולט לעין, בתוך מסגרת בצורת טבלה, ומותר להציגו גם בשורה, אם האריזה קטנה מכדי לאפשר את הצתו בטבלה.

5. (א) הסימון התזונתי ייעשה על אריזות המזון במקומות בולט לעין, בתוך מסגרת, בצורת טבלה, בנוסחה נברית ובסדר כמו זו בתוספת הראשונה.

(ב) על אף האמור בתקנת משנה (א), אם קבינה האריזה מכדי לאפשר סימון תזונתי בטבלה כאמור, הוא יסומן בשורה או בשורות, לפי העניין.

.28. יצון כי "מזון ארוז מראש" הנה, על פי הגדرتו בתקנות, מזון ארוז מראש" הוא "כל מזון שנארז בידי יערן בטרם שיוקו, למעט פירות וירקות טריים ובשר ודגים שלא עברו תהליך עיבוד".

.29. בענייננו, הנتابעת מוכרת מוצרי מזון ארוזים, דוגמת עוגות תעוגות, וזאת מבלי שהוא מצینת על גבי אריזתם את הסימן והטזונתי שלהם ובכך מפרה את הוראות הדין.

הפרת צו הגנת הצרכן (סימון ואירוע של מוצרי מזון) התשנ"ט – 1998 ות"י 1145

.30. צו הגנת הצרכן (סימון ואירוע של מוצרי מזון), התשנ"ט-1998 קובע כי סימון מוצר מזון ארוז מראש יהיה כמפורט בתקן ישראלי ת"י 1145 וכי האירוע של מוצר מזון ארוז מראש יהיה כמפורט בת"י 1118 חלק 1.

.31. "מזון" מוגדר כ"דבר המיועד לצרכי אדים באכילה, בשתייה או בלעיסה, לרבות חומרי מוצר ונטספור, למעט חומרים המשמשים רפואי בלבד".

.32. בין היתר, קובע ת"י 1145 כי על גבי תווית של מזון ארוז מראש המיועד למכירה קמעונאית, יפרוטו:

.32.1. שם המזון.

.32.2. שם הייצור והשוק (לרובות כתובתו ומספר הטלפון של שירות הלקוחות שלו).

.32.3. ארץ הייצור.

.32.4. ה��ולח הנקיה (נטו) של המזון באירועה, ביחידות משקל או נפח. ולענין מזון מוצר – בגרמים או בקילוגרמים.

.32.5. רישימת הרכיבים מהם עשוי המזון.

.32.6. תאריך הייצור, למעט אם צוין על גבי המזון תוקפו לשימוש (תאריך עדיפות) וכן היצwan מתעד ברשותו מיודיע על פרק הזמן בין תאריך הייצור ובין תאריך תפוגתו.

.32.7. סימן זונתי.

.32.8. כאשר מסומן המזון כ"כשר" יש לציין את פרטיו נון ההכשר.

.33. בענייננו, הנتابעת אינה תורחת לציין על גבי מרבית מאירועות מוצריה את הרכיבים מהם עשויים, את שם העצן ורטוי המלאים, את ארץ ייצור המזון, את כשרונות, את תכולתו (משקלן) של המוצר ואת הסימן הטעוני שלו.

.34. ברי אם כך כי הנتابעות מפורטת בבודדות ובאופן בלתי מתקין על הדעת את חובה מכח צו הגנת הצרכן (סימון ואירוע של מוצרי מזון), ומונעת מן הצרכנים מידע מהותי הדרוש להט חן לשם שמירה על בריאותם וחן מסיבות צרכניות ברורות, כגון יכולת השוואת בין ה��ולח הנקיה של המזון באירועות השונות אותן משוקקן הנتابעת.

הפרת חובה חלוקה

.35. במשיחן ביצעו הנتابעות עולה של הפרת חובה חוקקה כלפי התובע בנקוב בשליף 63 לפיקוח הנזקון (נוסחה חדש), התשכ"ה-1968:

(א) מפר חובה חוקקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק – למעט פקודה זו – לפי פירושו הוכן, ועוד לטובrho או להגנות של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסווג או מטיבו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק; אולם אין האדם

האוחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירודשו הנכון, הוכחן להוציאו מרופח זו.

(ב) לעניין סעיף זה וואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי פירודשו הנכון הוא נדרש לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובייהם או להגנתם של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסווג או הגדר שעם נמנה אותו פלוני.

- .36 העולה של חפות חובה חוקיה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], התשכ"ה-1968, מתייחסת לחפות תקנות הבריאות, כאמור לעיל.

.37vidou, יסודותיה של עולות חפות חובה חוקיה הם אלו: (א) קיומה של חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק; (ב) החיקוק מעיד לטובתו של הנזיק; (ג) המזיק הפך את חובה המוטלת עלייו; (ד) החפה גרמה לנזיק נזק; (ה) הנזק אשר גרם הוא מסווג הנזק אליו מתכוון חיקוק (ראו: ע"א 145/80 ועקבינו י' המועצה המקומית בית שמש).

.38 אין ספק כי חיקוקים מטרתו, כפי שפורט לעיל, ברורה והוא מעיד לטובות חברי הקבוצה ועל מנת שיוכלו לבדוק, בין היתר, מהם הרכיבים הנכנים לגופם; הנتابעות חפה את חובה המוטלת עליון לסמו את הפטרים כאמור על גבי אריות מוצריהן; החפה גרמה נזק; והנזק הוא בדיקת הנזק שהחיקוק מעיד למניעו.

- .39 לפיכך, המשקנה הבלתי מנענת היא, כי התקיימו כל תנאי של סעיף 63 לפקודת הנזיקין.

הprt חוק הגנת הרכן

- .40 זאת ועוד, התובע יטعن כי הנتابעת חפה את **חוק הגנת הרכן**, תשמ"א 1981, לרבות סעיף 2 בחוק האוסר כל מעשה או מחדול המטעים או העלולים להטעות צרכנים בכל עניין מהותי בעסקה:

לא יעשה עסק דבר – במעשה או במחלה, בכח או בעל פה או בכל דרך אחרת לרבות לאחר מועד ההתקשרות בעסקה – העולות להטעות צרכן בכל עניין מהותי בעסקה (להלן – חטעה); בלי לגרוע מכלויות האמור יראו עניינים אלה כמהותיים בעסקה:

- (1) הטיב, המהות, הכמות והסוג של נכס או שירות;
- (2) המידה, המשקל, הזרה והמרכיבים של נכס;
- (3) מועד ההספקה או מועד מתן השירות;
- (4) השימוש בשניין לששות בנכס או בשירות, התועלות שניתן להפיק מהם והטיסונים הכרוכים בהם;
- (5) דרכי הטיפול בנכס;
- (6) דוחות הייצן, היבואן או נתן השירות;

- .41 לעניין פרשנות הסעיף הניל ראו את דבריה של כבוד השופטת טוביה שטירסברג כהן ברא"א 2837/98 "ארד נגד בזק החברה הישראלית לתקורת בע"מ" פ"ד נד (1) פורסם בבלבו:

"הטעה היא הזורה כוחתה. ההטעיה נוצרת כאשר קיימן פער בין הדברים הנאמרים (או המסתורין) לבין המציאות. הטעה יכולה ללבוש שתי צורות: האחת, הטעה במעשה על דרך של מזג שוווא הכלול פרטם שאינם תואמים את המציאות; והשנייה, הטעה במחלה, קי: אי גילוי פרטים מסוימים שיש חובה לגלוותם. (ראו: י' שלו דיני חווים (מהדורה שנייה,

תשנ"ה) 225 ; ד' פרידמן ונ' כהן חווים (תשנ"ג, כרך ב') 787). וודוק: אין דין עליה ה证实ה לפי זיני חווים כינוי של איסור ה证实ה על פי תוק הגנת הזכרן. בעוד שבדיני החווים על מנת שתתגבש עילית ה证实ה נדרש כי הצד הטוען לה证实ה אכן טעה ובשל טעונו זו התקשר בחוזה (ראו: סעיף 15 לחוק החווים (להלן כלל), תשל"ג-1973), הרי שהאיסור מכוח חוק הגנת הזכרן רחב יותר והוא חל על כל דבר העול לה证实ות צרcken" גם אם הלה לא הוטעה בפועל (ראו: סעיף 2 לחוק הגנת הזכרן וכן ע"א 1304/91 טפחות - בנק משכנתאות לישראל בעמ' נ' לפdet, פ"ד מז(3) ."(326, 309).

כבי חנשא (בדיםוט) א. ברק כתוב בע"א 1977/97 בדוינו נגד בזק, פ"ד נ"ה(4) 584, בעמ' 617
ומתייחס לרכיב ההנתגוגות שבעיריה ה证实ה בחוק הגנת הזכרן :

"סעיף 2 לחוק אינו דורש ה证实ה הולכה למעשה. כל שנאסר על פי הוא עשיית דבר "העלול לה证实ות צרcken". מטרתו של איסור זה להבטיח כי הזכרן יקבל מידע מלא ואמתני. האיסור שנקבע בסעיף 2 לחוק אינו איסור "תוציאתי", הוא איסור "הנתגוגות". העבירה הקבועה בסעיף 2 להזוק (ראו סעיף 23(א)(1) להזוק) אינה עבירה תוציאתי"

43. עיננו הרואות כי למורות של הנتابעות חלה חובה גילוי אודוות עניין אשר מהותי בעסקה, חן בהרו להסתיר מהותבו ומיתר לצרכיה עניינים הנוגעים לטיב ולמרכיבים של המוצר – בזוק האיסורי אותו מבקשות למנוע הוראות הסעיף.

44. כאשר בא צרcken לרכוש את המוצר, בין אם הוא רוכש אותו בסופו של יום ובין אם הוא מגלה עד טرس הרכישה כי הוא נדר סימנו המוכיח על פי דין, הרי שאי צין הפרטים האמורים אינם אפשרר לו לגלו מה טיבו האמתי של המוצר וממענה אותו.

45. ברור גם כי לתובע ולהזכיר הקבועה נזק בשל רשלנות הנتابעות אשר לא פרטו את הרכבים התזונתיים של מוצרהן, וכי ישנו קשר סיבתי בין ההנתגוגות הרישנית של הנتابעות לבין הטק שנגרם לתובע ולהזכיר הקבועה.

46. טק זה, צורות רבות לו – לעיטים, יהא זה נזק הנובע מאובדן הזמן הכרוך בהוצאות הנגימות לצרcken על מנת לרכוש את המוצר, לעיטים יהא זה נזק הנובע מן הצורך לרכוש מוצר אחר ויקר יותר במקומו, ולייטים יהא זה נזק הנובע מאי צריכת המוצר לאחר רכישתו – הכולם קשר סיבתי בין העבירה ובין הטק.

47. אין ספק כי במקרה דין ישנה תעשייתית עובדתית המקימית את הנדרש במסגרת עלות אי הגליוי וה证实ה ואשר מבחרות כי קיים קשר סיבתי מובהק בין קרונות הנזק.

רשות

48. הנتابעות התרשלו כלפי התובע שעה שלא מסרו פרטיהם מלאים שהיה מוטל עליהם למסור על פי דין. או מסירתה המידעת עליה כדי **מצג שווה ותרמיות**. הנتابעות אף לא נקטו מידת זהירות שאדם טביר היה משתמש או נוקט באותו נסיבות ובכך עולו כלפי התובע, בהתאם להוראות פקוחות הנזיקין סעיף 35 הקובעת כי :

עשה אדם מעשה שאדם סביר ונבון לא היה עושה באותו סיבוב, או לא עשה מעשה שאדם סביר ונבון היה עושה באותו נסיבות, או שבנסיבות דומות פלוני לא השתמש במימונאות, או לא נקט מידת זהירות, אדם סביר ונבון ושר לפעול באותו משלח ד היה משתמש או נוקט באותו נסיבות – הרי זו התרשלות; ואם התרשל כאמור ביחס לאדם אחר, שלגביו יש לו באותו

נטיבות חובה שלא לנוהג כפי שנаг, הרי זו רשותנו, והגורם ברשותנו נזק
לゾלתו עווה עולה.

- .49. וודges כי בעניינו על הנتابעות היה לצפות כי אופן התנהלותו יגרום לנזקים שיסבלו חברי
הקבוצה וביניהם התובע. ראה ע"א 243/83 עירית ירושלים נ' גוזמן.

ה. נזקי התובע

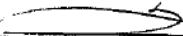
.50. לתובע נזקים ממוני בסך של כ-36 ש' (קרון) שעה שחלק מאורחיו מנעו מאריכת המוצרים
שרכש משומם שלא הופיע הסימן הנדרש על גבי אריזותם.

.51. לתובע נזקים גם נזק בלחמי ממוני ע"ש 20 ש' הכלול תחשות שליליות כגון טרדה, כתש, תשכול,
עלבון ועוגמת נש ואשר מהו "נזק" כהגדרתו בפקודת הטייקין.

ו. סוף דבר

.52. לאור האמור לעיל, מתקקש בית המשפט נכבד לקבל את התביעה דין ולהחיב את הנتابעות
בהוראות התובע ושכר טרחת עורכי דין בגין התביעה דין.

.53. לבית משפט נכבד זה הסמכות המקומית והענימית לדון בתובעה דין לנוכח הסעד המבוקש
בה ולאור מקום המעשה או המחדל.

שי זילברברג, עו"ד
ב"כ התובע